

NORGES HØYESTERETT

Den 17. februar 2011 avsa Høyesterett dom i

HR-2011-00383-A, (sak nr. 2010/1071), straffesak, anke over dom,

I.

A

(advokat Anders Brosveet)
(advokat John Christian Elden)

mot

Den offentlige påtalemyndighet (førstestatsadvokat Petter Nordeng)

II.

Den offentlige påtalemyndighet

(førstestatsadvokat Petter Nordeng)

mot

A

(advokat Anders Brosveet)
(advokat John Christian Elden)

STEMMEGIVNING :

- (1) Dommer **Bull**: Tiltalte er ved behandlingen for de tidligere instanser domfelt for to tilfeller av grov økonomisk utroskap og tre brudd på aksjeloven, samt brudd på ligningsloven og regnskapsloven. De spørsmål som er reist for Høyesterett, gjelder straffeloven § 275 om utroskap og aksjelovens bestemmelser om utdeling og kreditt til aksjonærene, anvendelsen av straffeloven § 34 om inndragning og straffutmålingen.
- (2) A ble ved ØKOKRIMs beslutning 20. april 2007 satt under tiltale ved Oslo tingrett. Tiltalen gjaldt for det første tre tilfeller av grov økonomisk utroskap, jf. straffeloven § 276

jf. § 275, og brudd på aksjelovens bestemmelser om utdeling og kreditt til aksjonærene, jf. aksjeloven §§ 3-6, 8-1 og 8-7 første ledd sammenholdt med straffebestemmelsen i § 19-1 første ledd. Som grunnlag for anvendelse av straffelovens bestemmelse om grov utroskap på det første av de tre tilfellene – tiltalens post I a – ble følgende angitt:

”I egenskap av styreformann i Olympia Holding AS, Oslo, handlet han mot selskapets tarv ved at han 26. april 2000 og 9. mai 2000 overførte til sammen GBP 4.000.000 (NOK 55.559.300) til bankkonti i henholdsvis Royal Bank of Scotland plc, London og Barclays Private Bank and Trust, Jersey. Overføringene ble i Olympia Holding AS regnskap ført på konto 1642 ’Mellomregning Lloyds’. Olympia Holding AS fikk ingen tilsvarende motytelse.”

(3) De samme handlingene ble angitt som grunnlag for å anvende også aksjelovens straffebestemmelse – tiltalens post II a. Det ble vist til at overføringene ble gjennomført til tross for at det ikke var lovlig adgang til å foreta slike utdelinger fra Olympia Holding AS, heretter omtalt som ”Olympia”. Ved siden av å være styreleder i Olympia eide A og hans familie på dette tidspunkt 95 prosent av aksjene i selskapet, og tiltalen bygget på at de nevnte betalingene skjedde til fordel for et selskap som A eide fullt ut, nemlig Lloyds Investment (Scandinavia) Limited. Dette selskapet vil i det følgende bli omtalt som ”Lloyds”.

(4) Det andre tilfellet som tiltalen beskrev som grov utroskap, gjelder et lån fra Olympia til det franske selskapet SCI Le Soleil d’Aurore – heretter ”Le Soleil” – der A eide 97 prosent av eierandelene og hans barn resten. Pengene skulle brukes til et eiendomskjøp som Le Soleil skulle gjøre. Tiltalen angir grunnlaget slik:

”I egenskap ... [av styreformann i Olympia Holding AS], handlet han mot selskapets tarv ved at han 30. mars 2000 overførte FFR 17.896.363 (NOK 22.000.000) fra selskapets bankkonto til SCI Le Soleil d’Aurore, Frankrike. Av beløpet ble NOK 18.439.500 i Olympia Holding AS regnskap ført som fordring på SCI Le Soleil d’Aurore. Det ble ikke etablert sikkerhet. Frem til Olympia Holding AS ved avtale av 17. desember 2002 kjøpte aksjene i SCI Le Soleil d’Aurore, ble det heller ikke betalt renter eller avdrag.”

(5) For denne handlingen er grunnlaget for også å anvende aksjelovsbestemmelsene angitt å være at A i egenskap av styreleder besørget at Olympia ga kreditt til Le Soleil med 18 439 500 kroner til tross for at kreditten ble gitt til fordel for en aksjeeier eller noen av aksjeeierens nærstående, samt at kreditten ikke var innenfor rammen av de midler som selskapet kunne benytte til utdeling av utbytte, og at det ikke ble stillet betryggende sikkerhet. Dette er tiltalens post II b.

(6) For det tredje tilfellet av grov utroskap anga tiltalen grunnlaget å være at A i egenskap av styreleder i Olympia skal ha handlet mot selskapets tarv ved at han i generalforsamlingen i juni 2002 besluttet utdeling av utbytte med til sammen 40 millioner kroner til tross for at det ikke var lovlig adgang til å dele ut slikt utbytte fra Olympia. Dette er tiltalens post I c. Denne handlingsbeskrivelsen tjente også som grunnlag for tiltale etter aksjelovens straffebestemmelse – tiltalens post II c.

(7) Videre ble A satt under tiltale for brudd på ligningsloven § 12-1 nr. 1 bokstav a jf. § 12-2 (grovt skattesvik). For denne post i tiltalen – post III – ble grunnlaget angitt å være at han i egenskap av styreleder opplyste i Olympias selvangivelse for 2000 at selskapet hadde hatt et fradragsberettiget tap ved realisasjon av aksjer i selskapet Cognition AB med

49 068 000 kroner til tross for at det ikke forelå noe slikt fradragsberettiget tap. Dette må ses i sammenheng med det første av de tre tiltalepunktene for grov utroskap, post I a, ettersom det oppgitte tapet relaterer seg til aksjer som post I a forutsetter ikke utgjorde noen motytelse for de betalingene som der er omtalt.

(8) Endelig, som tiltalens post IV, ble A tiltalt for brudd på regnskapsloven § 8-5 første ledd jf. § 4-6. Grunnlaget var at han i egenskap av styreleder i Olympia uriktig lot det bli ført i selskapets regnskap for 2000 at det var foretatt kjøp og salg av 105 460 aksjer i Cognition AB for henholdsvis 54 250 000 kroner og 5 304 000 kroner. Også dette tiltalepunktet har sammenheng med tiltalens post I a, og dessuten med post III.

(9) Oslo tingrett, satt med fagkyndige meddommere, avsa 25. februar 2009 dom med slik domsslutning:

”1. A, født 15.04.1950, frifinnes for tiltalens poster I b), I c) og II b).

2. A dømmes for overtredelse av straffeloven § 276, jf. § 275, aksjeloven § 19-1 første ledd, jf. § 3-6 første og annet ledd, aksjeloven § 19-1 første ledd, jf. § 8-1, ligningsloven § 12-2, jf. § 12-1 nr. 1 a og regnskapsloven § 8-5 første ledd, jf. § 4-6, alt sammenholdt med straffeloven § 62 første ledd, til fengsel i 3 – tre – år og 6 – seks – måneder. I medhold av straffeloven §§ 52-54 gjøres to – 2 – år og 6 – seks – måneder av straffen betinget med en prøvetid på 2 – to – år.

3. A dømmes til å tåle inndragning av 10 000 000 – timillioner – kroner til fordel for statskassen.

4. A dømmes til å betale saksomkostninger med 100 000 – etthundretusen – kroner.”

(10) Dommen er avsagt under dissens, idet fagdommeren stemte for å sette inndragningsbeløpet til 50 063 700 kroner.

(11) A anket punkt 2, 3 og 4 i tingrettens dom til Borgarting lagmannsrett både når det gjaldt skyldspørsmålet og straffespørsmålet. ØKOKRIM anket over inndragningen og motanket vedrørende skyldspørsmålet for tiltalens post I b og II b – lånet til Le Soleil – der A var blitt frifunnet. Frifinnelsen for post I c ble ikke anket.

(12) Lagmannsretten nektet anken vedrørende post II c fremmet. Dermed er tingrettens frifinnelse av A for grov utroskap i forbindelse med beslutningen om å utdele et utbytte på 40 millioner kroner i juni 2002 rettskraftig, samtidig som tingrettens domfellelse av ham for brudd på aksjeloven for samme forhold også er rettskraftig.

(13) Borgarting lagmannsrett avsa 31. mai 2010 dom med slik domsslutning:

”1. A, født 15. april 1950, dømmes for to overtredelser av straffeloven § 276, jf § 275, for to overtredelser av aksjeloven § 19-1 (1), jf § 3-6, jf § 8-1, jf § 8-7 (1), for overtredelse av ligningsloven § 12-1 nr 1a, jf § 12-2, samt for overtredelse av regnskapsloven av 1998 § 8-5 første ledd annet straffalternativ, jf § 4-6.

For disse forhold, samt for det forhold han er endelig domfelt for ved Oslo tingretts dom av 25. februar 2009, alt sammenholdt med straffeloven § 62, fastsettes straffen til fengsel i 4 – fire – år. I medhold av straffeloven §§ 52-54 gjøres 2 – to – år og 6 – seks – måneder av straffen betinget med en prøvetid på 2 – to – år.

2. **A dømmes til å tåle inndragning, jf straffeloven § 34 og § 37d, med 15 000 000 – femtenmillioner – kroner til fordel for statskassen.**

3. **A idømmes sakskostnader med 100 000 – etthundretusen – kroner.”**

- (14) A ble således domfelt for de samme forhold som han var domfelt for i tingretten, og i tillegg ble han domfelt for grov utroskap og brudd på aksjeloven i forbindelse med lånet til Le Soleil – tiltalens post I b og II b.
- (15) A anket lagmannsrettens dom til Høyesterett. Anken gjaldt prinsipielt saksbehandlingen og rettsanvendelsen og subsidiært straffutmålingen. ØKOKRIM anket over avgjørelsen om inndragning.
- (16) Ved Høyesteretts ankeutvalgs beslutning 23. september 2010 ble As anke bare tillatt fremmet for så vidt gjelder saksbehandlingen i relasjon til tiltalens post I b og II b, og dessuten straffutmålingen. Videre ble ØKOKRIMs anke tillatt fremmet.
- (17) Den delen av As anke som er tillatt fremmet, går for det første ut på at lagmannsrettens domsgrunner for domfellelsen etter tiltalens post I b og II b ikke gjør det mulig å se om skyldkravet i de aktuelle bestemmelsene er riktig anvendt. For det annet gjelder anken straffutmålingen, der det anføres at lagmannsretten ikke i tilstrekkelig grad har tatt hensyn til at det i praksis var As egne interesser som ble skadelidende ved de pådømte handlingene, ettersom han eide det meste av aksjene i Olympia. Videre anføres det at det er lagt for liten vekt på den lange tiden som er gått frem til endelig dom.
- (18) A begjærte 17. januar 2011 delvis omgjøring av beslutningen om ankenektelse for de øvrige punkter, men i beslutning 26. januar 2011 ble begjæringen ikke tatt til følge av Høyesteretts ankeutvalg. Han har imidlertid tatt opp enkelte punkter utenfor anken, jf. straffeprosessloven § 342 annet ledd. Når det gjelder lovanvendelsen, hevdes det at man ikke samtidig kan domfelle for utroskap og for brudd på aksjelovens bestemmelser om utdeling for de forhold som er beskrevet i tiltalen. Det anføres videre at lagmannsretten på et punkt av betydning for domfellelsen etter tiltalens post I a uten å gi anledning til kontradiksjon skal ha lagt til grunn et annet faktum enn det partene var enige om på grunnlag av tiltaltes bevisføring, og dermed har begått en saksbehandlingsfeil som må føre til opphevelse av denne del av dommen. Endelig har han gjort gjeldende synspunkter i tilknytning til ankegrunnene som vil kunne få konsekvenser for domfellelsen både innenfor og utenfor anken dersom man følger dem. Anførlene kan her ses dels som angrep på lagmannsrettens forståelse av straffelovens utroskapsbestemmelse, dels som angrep på lagmannsrettens saksbehandling i form av utilstrekkelige domsgrunner holdt opp mot det som hevdes å være en korrekt forståelse av utroskapsbestemmelsen.
- (19) ØKOKRIM anfører i sin anke at det er feil å anvende lempningsadgangen i straffeloven § 34 første ledd annet punktum i et tilfelle som dette, og at inndragningsbeløpet derfor skulle ha vært satt til 50 063 700 kroner.
- (20) *Mitt syn på saken*
- (21) *Aksjekjøpet i Cognition AB*

- (22) Jeg tar først for meg domfellelsen etter tiltalens post I a og II a, betalingene i tilknytning til aksjekjøpet i Cognition AB. Som bakgrunn gir jeg først en kort beskrivelse av selve sakskomplekset.
- (23) Olympia er et selskap med hovedkontor og hovedadministrasjon i Norge. Olympia drev frem til 2004 inkassovirksomhet. I dag er selskapet et investeringsselskap. I år 2000 var 95 prosent av aksjene eid av A og hans familie. A var styreleder i selskapet frem til 2004.
- (24) I februar 2000 kom A i kontakt med den svensk-norske forretningsmannen B, som da var hovedaksjonær i og leder av det svenske IT-selskapet Cognition AB. B arbeidet på dette tidspunkt med en børsnotering av selskapet i London, og A ble forespurt om han ville investere i selskapet i forkant av børsintroduksjonen. Det ble deretter inngått to avtaler, begge datert 30. mars 2000, om kjøp av aksjer i Cognition AB. Den første avtalen gjaldt kjøp av 105 460 B-aksjer, tilsvarende 0,8 prosent av aksjekapitalen, til en pris av 4 millioner britiske pund, og med oppgjørsgjeld 5. april 2000. Den andre avtalen var en opsjonsavtale om kjøp av ytterligere 553 664 B-aksjer. Denne avtalen er senere bortfalt som ubenyttet og har ikke betydning for saken.
- (25) Avtalene ble imidlertid ikke inngått mellom B og A, men mellom B og Lloyds. Lloyds ble stiftet i Irland i 1993 og flyttet våren 2000 sin forretningsadresse til Gibraltar. Det foreligger ikke offisielle opplysninger om hvem som opprettet Lloyds og hvem som i år 2000 var reell eier av selskapet. Det er imidlertid i lagmannsrettens dom slått endelig fast at det var A.
- (26) På initiativ fra A utarbeidet B 3. april 2000 en presisering av avtalene, kalt "Points of Clarification", der det fremgikk at de to avtalene var inngått under forutsetning av at Cognition AB ble børsnotert, og at B forpliktet seg til å kjøpe aksjene tilbake fra Lloyds på samme vilkår som de var solgt for dersom børsnoteringen ikke fant sted innen 31. desember 2000. Samtidig ble oppgjørsgjeld for kjøpet av posten på 0,8 prosent av B-aksjene skjøvet ut fra 5. april 2000 til 19. april 2000. Lloyds betalte imidlertid ikke på forfallsdato.
- (27) Den 25. april 2000 inngikk så Olympia en avtale med Lloyds om kjøp av de aksjene i Cognition AB som Lloyds hadde avtalt å kjøpe fra B. Kjøpesummen var også her 4 millioner britiske pund. Det fremgikk av avtalen at Lloyds fortsatt skulle stå registrert som eier av aksjene. Samme dag inngikk Olympia og Lloyds også en "double option contract" der Lloyds fikk rett til å kjøpe aksjene tilbake fra Olympia til 200 prosent av kostpris, mens Olympia på sin side fikk rett til å selge aksjene tilbake til Lloyds for 10 prosent av kjøpesummen. Begge opsjonene måtte gjøres gjeldende senest 31. desember 2000.
- (28) Dagen etter, 26. april 2000, gjorde Olympia opp deler av kjøpesummen ved å betale 1,65 millioner britiske pund til eiendomsselskapet Strand Property Holding Ltd. via Royal Bank of Scotland. Dette var å forstå som betaling for den andel som B ifølge A hadde tegnet seg for i et eiendomsprosjekt i London som Strand Property Holding Ltd. stod bak, og som Olympia hadde eierinteresser i. Den resterende del av kjøpesummen, 2,35 millioner britiske pund, ble overført til B 9. mai 2000 via Barclays Private Bank and Trust.

- (29) Det fremgår av lagmannsrettens dom at A i egenskap av styreleder i Olympia både inngikk avtalene med Lloyds og foresto utbetalingene. Beslutningen om å kjøpe Lloyds' aksjer i Cognition AB ble ikke styrebehandlet til tross for at det var en betydelig investering for selskapet, og at større investeringer normalt ble styrebehandlet.
- (30) Beløpene ble i regnskapet til Olympia ført på konto 1642 "mellomregning Lloyds". Det innebærer at de ble ført som fordringer mot Lloyds. Hvilken betydning dette kan tillegges, har vært et poeng i saken slik den står for Høyesterett. Jeg kommer nærmere tilbake til dette.
- (31) Utover i 2000 ble det klart at det ikke ville bli noe av den planlagte børsnoteringen av Cognition AB. Mens det frem til mars 2000 hadde vært en sterk vekst i verdien på teknologiaksjer, ble det allerede 31. mars 2000, dagen etter avtaleinngåelsen mellom Lloyds og B, meldt om kursfall på slike aksjer, og situasjonen forverret seg i april. Den 10. mai 2000 verdsatte banken HSBC, som var en av rådgiverne for Cognition AB i forbindelse med børsnoteringen, verdien av selskapet til det halve av hva banken hadde gjort i februar 2000. Utover høsten 2000 skjedde det en generell kursnedgang på verdens børser.
- (32) Den 29. desember 2000 gjorde Olympia gjeldende sin opsjon på å selge aksjeposten i Cognition AB tilbake til Lloyds for 400 000 britiske pund. Det må legges til grunn at aksjene i dag er verdiløse. ØKOKRIMs påstand om inndragning av 50 063 700 kroner er en omregning til norske kroner av de beløp som Olympia betalte for aksjene i april og mai 2000, med fradrag av det beløp selskapet fikk ved tilbakesalget i desember 2000.
- (33) Lloyds gjorde på sin side gjeldende sin opsjon om tilbakesalg til B til kostpris, det vil si 4 millioner britiske pund. Også dette skjedde 29. desember 2000. B skal bare ha betalt deler av beløpet.
- (34) Både kjøp og salg av aksjene ble ført i regnskapene for Olympia, og tapet på aksjene ble inntatt i selskapets selvangivelse for 2000, noe som førte til at skatten i første omgang ble redusert med 13 739 040 kroner.
- (35) Lagmannsretten har funnet det bevist at avtalene mellom Olympia og Lloyds ikke var reelle, med den følge at det ikke forelå noen egentlig overdragelse som motytelse til betalingen av 4 millioner britiske pund. Olympia ble altså aldri den reelle eier av aksjeposten i Cognition AB. Dette er grunnlaget for domfellelsen for grov utroskap og brudd på aksjeloven – og for domfellelsen for grovt skattesvik og brudd på regnskapsloven.
- (36) Når jeg nå skal gå nærmere inn på anførselene som er gjort gjeldende om avgjørelsen av skyldspørsmålet, finner jeg det hensiktsmessig å behandle dem uten hensyn til om de har vært fremført i tilknytning til anken over skyldspørsmålet eller ankene over reaksjonsfastsettelsen, eller om de i utgangspunktet gjelder saksbehandlingen eller lovanvendelsen eller ligger innenfor eller utenfor anken. Som tidligere nevnt, gjør nemlig enkelte av As anførsler seg gjeldende på flere plan.
- (37) Jeg tar først for meg spørsmålet om lagmannsretten begikk en saksbehandlingsfeil da den, uten å gi mulighet til kontradiksjon, la til grunn at "As forklaring om at Olympia først hadde finansielle muligheter i slutten av april 2000 [til å kjøpe aksjene i Cognition AB] ,

... ikke [synes] å kunne medføre riktighet”, og følgelig at ”manglende finansiering hos Olympia ikke kan ha vært årsaken til at A opprinnelig valgte å investere gjennom Lloyds”. Dette inngår som et moment i lagmannsrettens begrunnelse for hvorfor den fant det bevist at avtalene mellom Olympia og Lloyds om kjøp av aksjene i Cognition AB ikke var reelle.

- (38) Tingretten var kommet til samme konklusjon, og A hadde i lagmannsretten bestridt dette og lagt frem dokumentasjon på at Olympia først i begynnelsen av mai fikk frigitt ca. 63 millioner kroner fra et salg av aksjer til det amerikanske selskapet Gmac. Aktor i lagmannsretten bestred ikke dette.
- (39) Imidlertid viser lagmannsretten til As forklaring om at Olympia manglet finansielle muligheter, for så å uttale at forklaringen ikke synes å kunne medføre riktighet. Den har altså merket seg As bevisføring. Det er kanskje ikke det heldigste ordvalget fra lagmannsrettens side når den uttaler at Olympia allerede i perioden 16. til 28. mars ”mottok” til sammen ca. 104 millioner fra Gmac. Men lest i sammenheng med konklusjonen om ”finansielle muligheter”, innebærer ikke dette at lagmannsretten, i strid med det faktum partene var enige om, har lagt til grunn at alle disse pengene var tilgjengelig på konto fra disse datoene. Jeg forstår lagmannsretten slik at den finner det bevist at Olympia, ut fra avtaler som opplagt var inngått tidligere, allerede tidlig i april visste at selskapet ville ha styrke til å gjennomføre aksjekjøpet i Cognition AB, selv om betalingstidspunktet kanskje måtte fastsettes til slutten av måneden. Jeg nevner i denne forbindelse at lagmannsretten her også peker på en gevinst på 40 millioner kroner etter et eiendomssalg som fant sted i april. Lagmannsretten bygger altså ikke bare på betalingen fra Gmac når den konkluderer som den gjør.
- (40) A kan etter dette ikke få medhold i at domfellelsen etter tiltalens post I a og II a må oppheves på dette grunnlag.
- (41) A hevder videre at lagmannsretten tar feil når den forutsetter at rettsfølgen av at det ikke var inngått en ”reell” avtale mellom Olympia og Lloyds, var at det oppstod en verdioverføring på ca. 55 millioner norske kroner uten noen form for motytelse fra Lloyds da Olympia betalte i april og mai 2000. A mener at når avtalen om kjøp ikke var reell, må den i stedet oppfattes som en avtale om lån fra Olympia til Lloyds. Derfor dreier det seg i høyden om et uberettiget lån, for øvrig uten nevneverdig risiko for Olympia når man tar As finansielle stilling i betraktning. A peker i denne forbindelse på at allerede gjerningsbeskrivelsen i tiltalens post I a gir uttrykk for at overføringene fra Olympia ble ført på konto 1642 ”mellomregning Lloyds” og følgelig som en fordring på Lloyds. Tapet på 50 063 700 kroner for Olympia oppstod først da Olympia i desember 2000 utløste sin opsjon på tilbakesalg til 10 prosent av kjøpesummen. Dette ligger imidlertid utenfor handlingsbeskrivelsen i tiltalens post I a. Den er avgrenset til utbetalingene 26. april og 9. mai.
- (42) Jeg nevner at dette synspunktet på hva som er korrekt rettsanvendelse i saken ikke bare er relevant for selve domfellelsen etter tiltalens post I a og II a, men også for beregningen av inndragningsbeløpet.
- (43) Lagmannsrettens domspremisser gir imidlertid ikke grunnlag for å forstå det konkrete forhold mellom Olympia og Lloyds som en reell, om enn kamuflert, låneavtale på 4 millioner britiske pund. Når lagmannsretten gir uttrykk for at forholdet manglet realitet,

er det åpenbart at lagmannsretten med dette bare mener at man står overfor et avtaleforhold der det eneste reelle er en ensidig verdioverføring fra Olympia til Lloyds uten annen form for motytelse fra Lloyds side enn en plikt til å erstatte Olympia en tiendedel av kjøpesummen innen årets utgang dersom Olympia skulle ønske det. Lagmannsretten har i denne forbindelse uttrykkelig vurdert føringen av kjøpesummen som en fordring på Lloyds i Olympias regnskaper.

- (44) Jeg legger til at man heller ikke kan ta hensyn til at den som ved en straffbar handling påfører en annen et tap, dermed regulært pådrar seg en sivilrettslig forpliktelse til å erstatte tapet. En slik plikt er åpenbart ikke relevant ved vurderingen av om vilkårene i et straffebud om tap eller vinning er oppfylt. Det gjelder uansett hvor formuende gjerningspersonen måtte være.
- (45) Det må etter dette legges til grunn at det ikke var feil av lagmannsretten å komme til at pengeoverføringene til Lloyds på 4 millioner britiske pund påførte Olympia et tap på 50 063 700 kroner når man tar hensyn til klausulen om "tilbakesalg" i desember 2000.

- (46) Straffeloven § 275 første ledd lyder slik:

"For utroskap straffes den som i hensikt å skaffe seg eller andre en uberettiget vinning eller å skade, forsømmer en annens anliggender som han styrer eller har tilsyn med, eller handler mot den annens tarv."

- (47) Som styreleder forvaltet A Olympias anliggender. Det foreligger verken noen rettsanvendelsesfeil eller noen saksbehandlingsfeil i form av mangelfulle domsgrunner når lagmannsretten for det første konstaterer at A som styreleder handlet mot selskapets tarv ved å forestå utbetalinger fra Olympia på til sammen 55 559 300 kroner uten å sikre selskapet noen tilsvarende motytelse, og for det annet uttaler at dette førte til en betydelig uberettiget vinning for Lloyds og dermed også for A selv som eier av selskapet. Lloyds slapp jo dermed unna betalingsforpliktelsen overfor B uten å gjøre Olympia til reell eier av aksjene. At vinningen var uberettiget, følger allerede av det faktum at avtalene ikke var styrebehandlet i Olympia, slik avtaler av denne størrelse ellers ble. Det forelå da ikke noe rettsgrunnlag for utbetalingen, jf. Rt. 2003 side 1112, avsnitt 38. Jeg nevner i denne forbindelse at det ikke er nødvendig at det foreligger noe lovbrudd for at vinningen skal være uberettiget, jf. Rt. 1999 side 36, på side 41.
- (48) Den omfattende drøftelsen av om A må anses som eier av Lloyds skaper heller ingen tvil om at lagmannsretten har forstått straffeloven § 275 korrekt. Paragrafen krever rett nok ikke at den uberettigede vinningen som er hensikten med handlingen, skal tilfalle gjerningspersonen selv. Men for andre deler av saken – både for anvendelsen av aksjelovens bestemmelser om utdeling og ved reaksjonsfastsettelsen – er As eierskap i Lloyds relevant. En drøftelse av dette måtte lagmannsretten under enhver omstendighet foreta, og det fremstår som rasjonelt å gjøre det som ledd i en enhetlig fremstilling av det hendelsesforløpet som leder frem til domfellelsen for utroskap. Det skaper heller ingen tvil om lagmannsrettens forståelse av skyldkravet i § 275 at den konstaterer at det foreligger vinnings hensikt "i og med at A var den reelle eier av Lloyds". Om dette leses i sin sammenheng, er det klart at lagmannsretten med dette bare knytter an til sin tidligere konstatering av at vinningen indirekte tilfalt A personlig som den reelle eier av Lloyds.

- (49) At utroskapen er grov, er heller ikke tvilsomt i lys av de beløp det her dreier seg om. Domfellelsen etter tiltalens post I a for brudd på straffeloven § 276 jf. § 275 blir etter dette å opprettholde.
- (50) På bakgrunn av den forståelsen av avtaleforholdet mellom Olympia og Lloyds som jeg har gjort rede for, er det også klart at domfellelsene for brudd på ligningsloven og regnskapsloven, tiltalens post III og IV, må opprettholdes.
- (51) Jeg går så over til å behandle spørsmålet om A også kan dømmes for brudd på aksjelovens bestemmelser om utdeling og utbytte for Olympias utbetalinger på vegne av Lloyds. A anfører her prinsipalt at aksjelovens bestemmelser om utdeling og utbytte ikke kan komme til anvendelse fordi det i dette tilfellet ikke foreligger noen slik "sammenheng mellom aksjebesittelsen og ytelsen" som Høyesterett i Rt. 1995 side 1026, på side 1033, har krevd for at det skal forligge utbytte. Subsidiært hevder A at han ikke kan dømmes for brudd på aksjelovens bestemmelser om utdeling og utbytte når han samtidig dømmes for grov utroskap for de samme handlingene. Det anføres at slik lagmannsretten har forstått aksjelovens bestemmelser og straffelovens utroskapsbestemmelse, har den satt likhetstegn mellom brudd på aksjeloven og oppfyllelse av vilkåret i straffeloven § 275 om at vinningen må være uberettiget. For de handlinger det her er tale om, er det dermed, slik A ser det, ikke mulig å begå utroskap uten samtidig å bryte aksjeloven, eller å bryte aksjeloven uten samtidig å begå utroskap. Følgelig kan aksjeloven ikke anvendes samtidig med straffelovens utroskapsbestemmelse.
- (52) Aksjeloven § 3-6 bestemmer i annet ledd at "[s]om utdeling regnes enhver overføring av verdier som direkte eller indirekte kommer aksjeeieren til gode", og i første ledd at utdeling fra selskapet bare kan skje etter reglene om utbytte. Aksjeloven § 8-1 bestemmer videre at som utbytte "kan bare deles ut årsresultat etter det godkjente resultatregnskapet for siste regnskapsår og annen egenkapital etter fradrag for" ulike poster. Det er i saken ikke bestridt at det ikke var anledning til utdeling av et så stort beløp som utbytte i Olympia.
- (53) Høyesterett fremholdt i Rt. 1995 side 1026, på side 1034, at faren for omgåelse må føre til at det stilles strenge krav til sannsynliggjøring av at det ikke er sammenheng mellom aksjebesittelsen og ytelsen når det ikke er en rimelig balanse mellom det aksjonæren yter og det han mottar. Noen slik sannsynlighet foreligger ikke i vår sak. Som tidligere nevnt eide A sammen med familien 95 prosent av Olympia, og som styreformann besluttet han selv å inngå avtalene som var ensidig til gunst for Lloyds og dermed ham selv. Synspunktet om at det må foreligge "sammenheng mellom aksjebesittelsen og ytelsen", kan da ikke føre til at utbetalingene fra Olympia til fordel for Lloyds faller utenfor utbytteregele. Saksforholdet i saken i Rt. 1995 side 1026 var vesentlig annerledes enn i vår sak. I den saken fremstod som en tilfeldighet at den som nøt godt av ytelsen, fortsatt satt med en aksje i selskapet.
- (54) Når det så gjelder spørsmålet om A kan domfelles for brudd på aksjelovens utbyttebestemmelser samtidig som han dømmes etter straffelovens utroskapsbestemmelse, viser jeg til det jeg tidligere har sagt om at vilkåret om uberettiget vinning i straffeloven § 275 ikke forutsetter brudd på annen lovgivning. Når det på den annen side foreligger et slikt brudd, er det dermed også grunnlag for å domfelle for brudd på denne lovgivningen, selv om det i det konkrete tilfellet skulle være slik at det nettopp er dette bruddet som gjør vinningen uberettiget. Dermed får man frem en økt

straffverdighet ved handlingen som man ikke gjør ved bare å domfelle for utroskap. Etter dette opprettholdes også domfellelsen etter tiltalens post II a for brudd på aksjeloven § 19-1 jf. §§ 3-6 og 8-1.

- (55) Når det er sagt, er det samtidig klart at den omstendighet at utroskapen og bruddet på aksjeloven i vårt tilfelle ligger meget nær hverandre må føre til at en domfellelse for brudd på aksjeloven i tillegg til domfellelse for utroskap får mindre betydning for straffutmålingen.
- (56) *Lånet til Le Soleil*
- (57) Jeg går så over til å behandle domfellelsen etter tiltalens post I b og II b – lånet til Le Soleil. Jeg skal også her først gi en oversikt over selve saksforholdet.
- (58) Den franske selskapsformen société civile immobilière – SCI – innebærer at den enkelte eier innenfor sin eierandel er ubegrenset ansvarlig for selskapets gjeld. A eide 97 prosent av aksjene i selskapet og hans barn resten, hvilket innebærer at A var ubegrenset ansvarlig for 97 prosent av selskapets gjeld. Le Soleil ble opprettet for å kjøpe en villaeiendom på 16 mål i Sør-Frankrike med tanke på videre utbygging.
- (59) På styremøte i Olympia 21. februar 2000 ble det vedtatt å bevilge et lån til Le Soleil til kjøp av eiendommen. I protokollen fra møtet heter det:
- ”2. Lån, stort MFFR 15,0 mot selskapet SCI LE SOLEIL D’AURORE.
Det ble pr. dags dato inngått låneavtale i forbindelse med at overnevnte selskap foresto kjøp av fast eiendom. Som sikkerhet for lånet skal det deponeres: Selskapets aksjer deponeres som sikkerhet, og långiver har rett til å kreve pant i selskapets faste eiendom. Kjøpekontrakt ble fremlagt.”**
- (60) Låneavtalen ble inngått 30. mars 2000. Ifølge avtalen skulle lånet nedbetales i 180 avdrag med tillegg av renter på 5,5 prosent. I avtalens punkt 4 heter det videre:
- ”In order to guaranty this loan, the Borrower grants to the Lender a contractual mortgage to be registered at the Mortgage Registry of Grasse (Alpes Maritimes) in the amount of the sum in principal of fifteen million French Francs (FF. 15,000,000) plus twenty percent (20%) as applicable under French law for costs and interests i.e. eighteen million French Francs (FF. 18,000,000).”**
- (61) Olympia ba allerede 29. mars Nordlandsbanken om å overføre 22 millioner kroner til A. Av dette refererer 18 685 360 kroner seg til lånet på 15 millioner franske franc til Le Soleil, mens det resterende beløpet ble bokført på As mellomregningskonto hos Olympia. Tiltalebeslutningen post I b og II b gjelder lånet til Le Soleil.
- (62) Lagmannsretten har funnet det bevist at eiendommen ble kjøpt av A som en privateiendom, ikke som et Olympia-prosjekt.
- (63) Det er på det rene at det ikke ble stilt noen sikkerhet for lånet før i slutten av november 2002, etter at det på et styremøte i Olympia ble vedtatt å undersøke om lånevilkåret om sikkerhetsstillelse var oppfylt. A stilte da sine andeler i Le Soleil som sikkerhet. Noe pant i eiendommen ble ikke etablert. Det ble heller ikke betalt renter eller avdrag på lånet før dette ble gjort opp i forbindelse med at Olympia i desember 2002 overtok andelene i Le Soleil til kostpris.

- (64) A hadde imidlertid utstedt en "pledge of shares" datert 30. mars 2000, der han stilte sine andeler i Le Soleil som sikkerhet for enhver gjenværende fordring Olympia måtte ha mot ham. Lagmannsretten har lagt til grunn at dette ikke var betryggende sikkerhet.
- (65) Jeg går så over til å se nærmere på As anke over lagmannsrettens saksbehandling. Det anføres at domsgrunnene er mangelfulle med hensyn til konstatering av det nødvendige forsett fra As side.
- (66) Kravet til domsgrunner følger her ikke av de krav som etter hvert har utviklet seg i rettspraksis om ankenektelser, men av straffeprosessloven § 40 femte ledd om at domsgrunnene i meddomsrettssaker skal angi hovedpunktene i rettens bevisvurdering. Lagmannsretten har her foretatt en fullstendig ny behandling av saken, jf. straffeprosessloven § 331 første ledd. Det må da fremgå av domsgrunnene hvorfor et bestemt bevisresultat legges til grunn, og de må samlet sett vise hvordan retten har resonnert på de sentrale punktene i bevisvurderingen, og hva den har funnet avgjørende, jf. Høyesteretts dom av 6. januar 2011, HR-2011-00031-A.
- (67) Det er her lagmannsrettens behandling av spørsmålet om hva A visste om de forhold som gjorde lånet til en uberettiget vinning for Le Soleil, som er det springende punktet. Det er hans kunnskap om dette som er lagmannsrettens grunnlag for å anse A for å ha opptrådt forsettlig med hensyn til at kreditten fra Olympia ga Le Soleil en uberettiget vinning. Lagmannsretten legger til grunn at den "pledge of shares" som var datert 30. mars 2000, altså samme dag som låneavtalen ble inngått, ikke utgjorde betryggende sikkerhet fordi fransk rett ikke gir adgang til å pantsette andeler i SCI-selskaper. Lagmannsretten kobler så direkte fra denne konstateringen til at A må dømmes for grov utroskap "ved at han som styreleder i Olympia besørget utbetaling av lån til Soleil uten at det ble stilt betryggende sikkerhet", og videre til at "[v]inningen var uberettiget ved at det ikke ble stilt betryggende sikkerhet, og det ikke var tilstrekkelig fri egenkapital i Olympia". Etter å ha konstatert at utroskapen var grov på grunn av beløpets størrelse, og at den må anses som ett sammenhengende forhold fra kreditten ble innvilget og frem til 17. desember 2002, fastslår så lagmannsretten at A "handlet forsettlig og i vinnings hensikt".
- (68) A har for Høyesterett fremholdt at lagmannsretten uriktig har lagt til grunn at fransk rett ikke tillater pantsettelse av andeler i SCI-selskaper. Det fremgår av artikkel 1866 i Code Civil at andeler i SCI-selskaper kan stilles som sikkerhet. Det er i den forbindelse anført at når den utstedte "pledge of shares" likevel ikke førte til noen sikkerhetsstillelse, kan det være at det skyldes at den ikke tilfredsstilte franske formkrav.
- (69) For min del anser jeg det ikke nødvendig å gå inn på hvordan fransk rett er å forstå på dette punkt. Lagmannsretten skulle uansett ha vurdert om A subjektivt sett kan ha vært av den oppfatning at hans "pledge of shares" ville lede frem til en gyldig sikkerhetsstillelse, og hvilken betydning dette ville ha for forsettet. Dommen har heller ingen redegjørelse for hva A visste om egenkapitalsituasjonen. Lagmannsrettens dom må etter dette oppheves for så vidt den gjelder domfellelsen etter straffeloven § 276 jf. § 275 for lånet til Le Soleil, tiltalens post I b.
- (70) Etter aksjeloven § 19-1 holder det imidlertid at det er utvist uaktsomhet. I lånetransaksjonen mellom Olympia og Le Soleil satt A på begge sider av bordet. Som styreformann i Olympia hadde han da en særlig plikt til å forvise seg om at formalitetene

omkring lånet var i orden, blant annet til å forvise seg om at den ”pledge of shares” som han hadde utstedt, faktisk ble registrert som sikkerhet for lånet. Det er klart ut fra dommen at så ikke har skjedd. Dette må karakteriseres som uaktsomt. Domfellelsen for brudd på aksjeloven § 19-1 jf. § 8-7 første ledd – tiltalens post II b – må derfor opprettholdes.

(71) *Inndragningen*

(72) Jeg kommer så til inndragningsspørsmålet. Som nevnt tidligere, er inndragningen utelukkende knyttet til betalingen for aksjene i Cognition AB, ikke til lånet til Le Soleil.

(73) As prinsipale anførsel her har vært samme synspunkt som ved anvendelsen av straffeloven § 275, nemlig at utbetalingen av 4 millioner britiske pund må anses som et lån. Det utbytte som eventuelt oppstod for A, kan da i høyden være vinningen ved en uberettiget kreditt. Det følger imidlertid av det jeg allerede har kommet til om dette spørsmålet når det gjelder anvendelsen av § 275, at dette ikke kan legges til grunn. Utgangspunktet for inndragningsvurderingen blir dermed et utbytte på 50 063 700 kroner. Dette er differansen mellom det som Olympia utbetalte i april og mai 2000, og det som Lloyds betalte i desember samme år da Olympia utløste tilbakesalget til Lloyds for 10 prosent av kjøpesummen.

(74) Grunnlaget for å vedta inndragning fra A selv for det utbyttet som Lloyds hadde, er at han som eier av Lloyds må identifiseres med selskapet. A har her vist til Rt. 2008 side 907, avsnitt 26 og 27, der Høyesterett slutter seg til en uttalelse fra lagmannsretten om at adgangen til gjennomskjæring er basert på at inndragningsinstituttet ville bli undergravet om inndragning kunne unngås ved å kanalisere den uberettigede vinning til et selskap som gjerningspersonen ”alene har full kontroll over”, og hvor ”han alene kan bestemme når han vil avvikle selskapet og unndra midlene fra inndragningskravet”. A utleder av dette at det som kan inndras, i så fall må være begrenset til det som han kunne ha oppnådd av utbyttet fra handlingen ved å avvikle Lloyds. Han viser her til at det Lloyds fikk, var aksjene i Cognition AB, og at disse raskt sank i verdi. Inndragning kan da bare skje for det beløp som aksjene var verdt på det tidspunkt han realistisk kunne ha oppløst selskapet i henhold til de anvendelige selskapsrettslige regler.

(75) Jeg mener at dette synspunktet ikke kan føre frem. Den uttalelsen fra lagmannsretten som Høyesterett sluttet seg til, er en rettspolitisk begrunnelse for hvorfor man må kunne inndra fra eieren et utbytte som er tilfalt hans selskap. Uttalelsen gjelder ikke direkte beregningen av inndragningsbeløpet. Det er gode grunner til ikke å benytte samme resonnement på denne beregningen. Det forutsetter nemlig vanskelige beregninger av hva som kunne ha vært oppnådd ved en tenkt avvikling av selskapet på et tidspunkt som ikke så lett lar seg fastslå. Særlig gjelder det når man, som her, står overfor et utenlandsk selskap. Det ville også ha blitt vanskelig å gjennomføre synspunktet om at utgifter ikke kommer til fradrag, jf. straffeloven § 34 annet ledd annet punktum. Resultatet ville bli en undergravning av inndragningsinstituttet, altså nettopp det man vil unngå ved å tillate gjennomskjæring. Videre er det slik at eieren i praksis vil kunne nyte godt av midlene allerede mens de er på selskapets hånd, ved som eier å bestemme at selskapets midler skal benyttes til transaksjoner som han ellers hadde måttet finansiere med midler fra andre kilder.

- (76) Jeg viser i denne forbindelse også til at inndragning kan skje uten hensyn til om utbyttet er i behold, jf. blant annet Rt 1978 side 1290, på side 1291. Dette er ikke avgrenset til de tilfeller der utbyttet er forbrukt. Om inndragning her hadde skjedd direkte fra selskapet, ville selskapet ikke hatt noe krav på at man skulle ta hensyn til verditapet. Jeg har vanskelig for å se at eieren av selskapet skal få stå i en annen situasjon ved å kunne påberope seg en periode frem til en tenkt avvikling av selskapet.
- (77) Jeg tilføyer at det heller ikke kan ha noen betydning at pengene ble betalt fra Olympia til selskapet Strand Property Holding Ltd. og B, ikke til Lloyds. Det heter i straffeloven § 34 fjerde ledd at inndragning skal foretas overfor den som utbyttet er tilfalt direkte ved handlingen. Dette kan imidlertid ikke leses så snevert at det her ikke skulle være anledning til å inndra midlene fra A i egenskap av eier av Lloyds. Det er klart at Lloyds gjennom disse betalingene slapp å betale det beløpet som var avtalt med B, men likevel oppnådde å bli eier av aksjene. Skulle loven her forstås så snevert som antydnet, ville man enkelt kunne unngå inndragning ved å la betalingen gå direkte til ens kreditorer.
- (78) A hevder videre at hvis man baserer inndragning fra ham personlig på gjennomskjæring i forholdet til Lloyds, må det ved beregningen av det utbyttet han sitter igjen med, foretas en tilsvarende gjennomskjæring når det gjelder Olympias tap. Han og hans familie eide 95 prosent av aksjene der. Følgelig må det ses bort fra 95 prosent av beløpet.
- (79) Jeg kan imidlertid ikke se at man har krav på en slik gjennomskjæring ved beregningen av det beløpet som i utgangspunktet kan inndras. Det ville etter mitt syn forutsette at man identifiserte selskapet med eieren allerede ved anvendelsen av straffeloven § 275, og det er det klart at man ikke gjør. En annen sak er at det kan få betydning ved reaksjonsfastsettelsen at Olympias tap her indirekte også har rammet A som aksjeeier.
- (80) Utgangspunktet om inndragning av et utbytte på 50 063 700 kroner står dermed fast. Spørsmålet er imidlertid om man, som lagmannsretten, likevel skal reduserer inndragningsbeløpet i medhold av straffeloven § 34 første ledd annet punktum. Det heter i denne bestemmelsen at ansvaret kan reduseres eller falle helt bort i den grad retten mener at inndragning ville være klart urimelig. Lagmannsretten la i så måte vesentlig vekt på at en stor del av utbyttet ble verdiløst forholdsvis kort tid etter at det straffbare forhold fant sted. Det fremgår imidlertid også av dommen at Lloyds på et tidspunkt overtok Bs eierandel i Strand Property Holding Ltd., en andel som siden ble solgt til selskapet Recap International for 400 000 britiske pund, uten at det klart om dette beløpet er i behold hos Lloyds.
- (81) ØKOKRIM har fremholdt at om man legger forarbeidene til grunn, er vilkårene for lempning ikke oppfylt. A på sin side har anført at situasjonen her er spesiell, i og med at aksjene etter kort tid mistet all verdi.
- (82) Det følger av forarbeidene at lempning skal være en snever unntaksregel som i utgangspunktet bare bør komme til anvendelse ”når utbyttet er forbrukt og den siktede har en svak økonomi”, jf. Ot.prp. nr. 8 (1998–99) side 64–65. Om verdiene er forbrukt i vanlig forstand eller, som her, gått tapt på grunn av kursutviklingen på aksjer, kan i denne sammenheng vanskelig tillegges noen vekt. Poenget med uttalelsen må være at det som den klare hovedregel ikke skal spille noen rolle om verdiene fortsatt er i behold så lenge gjerningspersonen har økonomi til å bære inndragningen. Om man leser lagmannsrettens dom i sin sammenheng, fremstår det videre som klart at motivet for transaksjonen må

søkes nettopp i frykt for at aksjene ville tape seg i verdi. Da kan A ikke høres med at inndragning av det fulle beløp vil være urimelig fordi frykten viste seg å være velbegrunnet.

- (83) Lagmannsretten har lagt til grunn at A har en solid økonomi og vil klare å dekke et stort inndragningskrav. A har for Høyesterett fremlagt en oppstilling over sine formuesforhold som skal vise at situasjonen i begynnelsen av desember 2010 var en annen, men jeg finner at denne oppstillingen er beheftet med såpass mye usikkerhet at den vanskelig kan tillegges noen vekt. Jeg nevner i denne forbindelse også at det i forarbeidene er uttalt at ansvaret ikke uten videre skal begrenses til det gjerningspersonen har av påviselige verdier, jf. NOU 1996: 21 side 127.
- (84) Videre gir Ot.prp. nr. 8 (1998–99) på side 65 uttrykk for at jo nærmere man er ”kjerneområdet” for inndragning av utbyttet, desto mer skal det til før inndragningsansvaret skal reduseres. Jeg kan ikke se at vi her er utenfor kjerneområdet for inndragningsbestemmelsene. Det er i dette tilfellet tvert om tale om profittmotivert kriminalitet.
- (85) Det som likevel gjør vår sak spesiell, er den omstendighet at A og hans familie eide 95 prosent av aksjene i Olympia, slik at han indirekte også i betydelig grad ble tapslidende ved utbetalingene til Lloyds. Det ville da være klart urimelig å inndra det fulle beløp på 50 063 700 kroner. En reduksjon som fullt ut står i forhold til eierandelen i Olympia, kan det likevel ikke bli tale om. Det ville være i strid med den forståelse av § 34 som jeg tidligere har lagt til grunn. Jeg er kommet til at inndragningsbeløpet passende kan settes til 30 millioner kroner.
- (86) *Straffutmålingen*
- (87) Til slutt behandler jeg anken over straffutmålingen. A ble i lagmannsretten dømt til fengsel i fire år, hvorav to år og seks måneder ble gjort betinget.
- (88) Et sentralt spørsmål ved straffutmålingen er hvilken betydning det skal tillegges at det har gått lang tid fra siktelsen ble tatt ut i 2003 og frem til endelig domfellelse. Dette er så lang tid at det må tillegges vekt ved straffutmålingen. På den annen side skyldes den lange behandlingstiden i vesentlig grad at etterforskningen har vært komplisert på grunn av selskapsstrukturen i utlandet, med utenlandske vitner som det har vært vanskelig og tidkrevende å få avhørt. Selv om det ikke kan legges A til last at han ikke har bidradd til egen domfellelse, er det på den annen side klare grenser for i hvilken grad han kan godskrives en lang behandlingstid som primært skyldes at han har benyttet seg av selskapsstrukturer som har komplisert etterforskningen. Det følger også av Den europeiske menneskerettighetsdomstols rettspraksis knyttet til kravet i menneskerettighetskonvensjonens artikkel 6 nr. 1 om rettergang innen rimelig tid, at man i slike tilfeller må tåle at behandlingen tar tid, jf. bl.a. dom av 22. mai 1998 i saken *Hozee mot Nederland*.
- (89) Det er etter dette ikke grunnlag for å gjøre hele straffen betinget på grunn av den lange saksbehandlingstiden, slik A har hevdet at man bør gjøre.
- (90) Når lagmannsrettens dom nå oppheves for så vidt gjelder domfellelsen for grov utroskap i forbindelse med lånet til *Le Soleil* – titalens post I b – er det klart at også dette må få

innvirkning på straffutmålingen. Domfellelsen for brudd på aksjeloven i denne sammenheng opprettholdes imidlertid, og får da en større betydning enn den ville ha hatt om domfellelsen for grov utroskap var blitt stående. Det er samtidig grunn til å peke på at de største tapene i denne saken er knyttet til transaksjonen med Olympia og til det grove skattesviket.

- (91) Straffutmålingen må, som lagmannsrettens dom, også ta hensyn til den domfellelsen for brudd på aksjeloven som er rettskraftig avgjort ved tingrettens dom.
- (92) Jeg er etter dette kommet til at straffen passende kan settes til fengsel i tre år og seks måneder, der to år og seks måneder gjøres betinget med en prøvetid på to år. Noen ytterligere reduksjon basert på den omstendighet at A selv ble indirekte rammet gjennom sitt eierskap i Olympia, er det ikke plass til.
- (93) Jeg stemmer for denne

D O M :

I lagmannsrettens dom gjøres følgende endringer:

1. Domfellelsen oppheves for så vidt den gjelder bruddet på straffeloven § 276 jf. § 275 omhandlet i tiltalens post I b.
2. Straffen settes til fengsel i 3 – tre – år og 6 – seks – måneder, hvorav 2 – to – år og 6 – seks – måneder gjøres betinget med en prøvetid på 2 – to – år.
3. Inndragningsbeløpet settes til 30 000 000 – trettimillioner – kroner.

- (94) Dommer **Falkanger:** Jeg er i det vesentlige og i resultatet enig med førstvoterende.
- (95) Dommer **Skoghøy:** Likeså.
- (96) Dommer **Matheson:** Likeså.
- (97) Dommer **Bruzelius:** Likeså.

(98) Etter stemmegivningen avsa Høyesterett denne

D O M :

1. Domfellelsen oppheves for så vidt den gjelder bruddet på straffeloven § 276 jf. § 275 omhandlet i tiltalens post I b.
2. Straffen settes til fengsel i 3 – tre – år og 6 – seks – måneder, hvorav 2 – to – år og 6 – seks – måneder gjøres betinget med en prøvetid på 2 – to – år.
3. Inndragningsbeløpet settes til 30 000 000 – trettimillioner – kroner.

Riktig utskrift bekreftes: